

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **G. B.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 7. 2009, č. j. 32 Az 46/2008 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Bohdany Novákové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, č. j. 32 Az 46/2008 - 24, zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2008, č. j. OAM-495/VL-11-K01-2008, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Předmětným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2008, č. j. OAM-495/VL-11-K01-2008, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovatelce byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí

zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud tak mohl přijatelnost kasační stížnosti posoudit pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že jí podává z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se použití § 14 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s článkem 1 odst. 2 Ústavy a článkem 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poukázala na to, že velmi dobře popsala své psychické problémy, jimiž trpí; také lékařka ve Vyšních Lhotách diagnostikovala u stěžovatelky dlouhotrvající depresivně úzkostnou poruchu. Stěžovatelka rovněž velmi přesně popsala souhrn všech jejích problémů v Kyrgyzstánu – násilí v rodině ze strany otce, odsouzení rodiny z důvodu porodu nemanželského dítěte, psychické problémy, nutnost provizorního pobytu u kamarádky, ostudu v tradiční muslimské společnosti kvůli těhotenství. Tyto všechny okolnosti měl správní orgán a soud brát v úvahu při hodnocení splnění podmínek § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka tedy zpochybňovala zjištění skutečného stavu věci v otázce úrovně a dostupnosti zdravotní péče, úrovně ochrany práv obětí domácího násilí a práv neprovdaných matek v Kyrgyzstánu, zejména však proto, že se tyto další okolnosti pro udělení humanitárního azylu nestaly součástí úvahy správního orgánu a soudu v souvislosti s aplikací § 14 zákona o azylu. K výtce, že nepokračuje v léčbě své nemoci v ČR, poznamenala, že je na tom psychicky a finančně velmi zle, neovládá český jazyk, a nenalezla proto odvahu a peníze pro zahájení léčby novým, českým lékařem. Upozornila na to, že výše popsané okolnosti jejího azylového příběhu jsou natolik závažné, že případný návrat do země původu, který je v podstatě neodvratným následkem zamítavého rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, by byl v rozporu s mezinárodními závazky ČR, protože v případě návratu do země původu by opět byla objektem ponižujícího zacházení ze strany rodiny a společnosti v Kyrgyzstánu a došlo by k zásadnímu zásahu do sféry jejího soukromého života. Měla za to, že se v jejím případě měla plně uplatnit přednost mezinárodního práva před právem národním, jak to potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64, a jehož podstatnou část v kasační stížnosti citovala. Uvedla, že chápe, že se v jejím případě nejedná o azylově relevantní důvod, podotkla však, že se jedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Upozornila na to, že i mnohem demokratičtější a vyspělejší státy než Kyrgyzstán mají problém s domácím násilím a policie ne vždy dokáže účinně zasáhnout; v muslimské zemi je poté situace žen v otázce domácího násilí mnohem horší a může vyústit až v nepotrestané zabití ženy. Stěžovatelka tedy namítala, že správní orgán a soud nezjistili ničeho o postavení muslimských žen a o

obětech domácího násilí v Kyrgyzstánu, čímž si Česká republika nemůže být vůbec jista, že v případě stěžovatelky respektovala a dodržela svůj závazek z článku 3 Evropské úmluvy. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že jediné konkrétní výhrady stěžovatelky v kasační stížnosti směřují proti závěru o neudělení tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) a doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu), zabýval se Nejvyšší správní soud, v intencích dispoziční zásady [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.], pouze těmito otázkami.

K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze poukázat např. na rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a na rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že na udělení mezinárodní ochrany z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Podle konstantní soudní judikatury se „rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu“; podle této judikatury „se ani nejedná o „právo“, na němž by mohl být někdo zkrácen“ – viz např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000 či usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 21. 12. 2004, č. j. 4 Azs 343/2004, dostupný na www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 Azs 2/2006, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že „úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je pouhý přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu.“ Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, zdůraznil, že „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

Podmínky kladené na část rozhodnutí vztahující se k humanitárnímu azylu napadené rozhodnutí správního orgánu splňuje. Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích opakovaně vyjádřil, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, www.nssoud.cz). K rozdílným standardům zdravotní péče se obdobně vyslovil též

Evropský soud pro lidská práva, např. ve věci *Salkic and Others v. Sweden* (rozhodnutí ze dne 29. 6. 2004, stížnost č. 7702/04, dostupné na www.echr.coe.int). Správní orgán se podrobně zabýval zdravotním stavem žadatelky a možnostmi léčby v Kyrgyzstánu. Ve svém rozhodnutí přihlédl k tomu, že stěžovatelka přicestovala do ČR již dne 19. 5. 2006 a odbornou lékařskou pomoc vyhledala až při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v červenci 2008; od té doby lékařskou pomoc nevyhledala a je spokojena s medikací antidepresivy. Správní orgán tedy na základě informací, jež měl k dispozici, dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelka nemohla v zemi původu vyhledat odbornou lékařskou pomoc a pokračovat v medikamentózní léčbě, přičemž je ze strany státu a nevládních organizací poskytována také lékařská a psychologická pomoc obětem domácího násilí. Správní orgán v případě stěžovatelky neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž svoje závěry náležitě odůvodnil.

K doplňkové ochraně Nejvyšší správní soud uvádí, že ji je možné přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek devítičlenného rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 - 80, dostupný na www.nssoud.cz); současně platí, že „*okolnosti stanovené jako překážky vycestování v § 91 zákona o azylu (nyní doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu), nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2006, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, dostupný na www.nssoud.cz).

Vyhodnocení *nebezpečí vážné újmy* představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu a jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele, a dále především z věrohodnosti tvrzení předložených žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008 - 79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49, oba dostupné na www.nssoud.cz). Touto potřebnou mírou intenzity nebezpečí vážné újmy se zabýval Evropský soud pro lidská práva, a sice v rozsudku ze dne 30. 10. 1991 ve věci *Vilvarajah a další proti Spojenému království*, stížnosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, a v rozsudku ze dne 25. 3. 1993, ve věci *Costello-Roberts proti Spojenému království*, stížnost č. 13134/87. Podle prvního z citovaných rozsudků pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Podle posléze citovaného rozsudku, aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 citované úmluvy, musí ponížení a pokoření,

kteřé tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

Důvody pro udělení doplňkové ochrany spatřuje stěžovatelka v možném ponižujícím zacházení ze strany rodiny a společnosti především z hlediska domácího násilí ze strany otce. V tomto poukazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68, v němž uvedl, že „domácí násilí je bezesporu celospolečenským jevem, který nelze podceňovat a který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví. Jako takový přitom může být za určitých okolností také azylově relevantním důvodem a právě tyto okolnosti, které záleží především na zemi původu, jejích právních, sociálních či kulturních normách a hodnotách, je třeba analyzovat a zvažovat, zda je příslušný stát schopen či ochoten zajistit oběti domácího násilí potřebnou ochranu nebo zda je na místě poskytnutí mezinárodní ochrany, a to na základě příslušnosti k určité sociální skupině. V tomto směru je třeba připomenout, že v poslední době byla překonána bariéra soukromé sféry dělící oběti domácího násilí od poskytování mezinárodní ochrany a že byl přijat výklad, podle něhož může i u domácího násilí nastoupit ochrana prostřednictvím členství v určité sociální skupině (srov. ECRE - European Council on Refugees and Exiles - Position on Asylum Seeking and Refugee Woman, December 1997, odst. 22, či bohatou rozhodovací praxi v zahraničí, např. rozhodnutí Sněmovny Lordů Velké Británie ze dne 25. 3. 1999, *Islam proti Státnímu tajemníkovi pro vnitřní záležitosti, Imigračnímu odvolacímu tribunálu a dalším, Shah*, [1999] UKHL 20; [1999] 2 AC 629; [1999] 2 All ER 545, kterým byl udělen azyl dvěma pákistánským ženám, jejichž žádosti byly založeny na domácím násilí; originál znění rozsudku je dostupný na internetových stránkách British and Irish Legal Information Institute, www.bailii.org).“

Z uvedeného vyplývá, že domácí násilí může v konkrétních případech naplňovat znaky pronásledování, či nebezpečí vážné újmy, podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání. Správní orgán se v dané věci problémem, zda stěžovatelce v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zabýval, a dospěl k závěru, že jí po návratu uložení nebo vykonání trestu smrti nehrozí. Vycházel přitom z výpovědi stěžovatelky a rozboru dostupných informací a pramenů založených ve správním spise a v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že se stěžovatelka v Kyrgyzstánu neobrátila se svými problémy na pomoc státních orgánů, popřípadě nevládních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv. Nejvyšší správní soud tento názor plně sdílí, neboť obavy stěžovatelky v zemi původu byly zapříčiněny jednáním soukromých osob, přičemž ze správního spisu vyplývá, že se stěžovatelka v domovském státě vůbec nepokusila svou situaci přes tamní státní orgány řešit. Nejvyšší správní soud se dále domnívá, že stěžovatelka mohla své problémy řešit přestěhováním v rámci Kyrgyzstánu, neboť z její výpovědi je zřejmé, že se její otec spokojil s informací o tom, že s manželem opustila vlast, aniž by si tento údaj mohl jakkoliv ověřit a stěžovatelku poté jakkoliv vyhledával.

Společenským poměrům v zemi původu stěžovatelky neodporoval ani neformální vztah mezi stěžovatelkou a jejím bývalým druhem, neboť takovéto svazky se v Kyrgyzstánu běžně vyskytují, nejsou zákonem zakázány, ani se nepostihují. K odsouzení ze strany rodiny kvůli porodu nemanželského dítěte Nejvyšší správní soud uvádí, že je to naopak její rodina (matka a její sestry), která se o jejího nemanželského syna v Kyrgyzstánu

stará a vychovává jej a která ji před odjezdem do České republiky také finančně vypomáhala. Z tohoto vyplývá, že se o odsouzení ze strany rodiny nejedná, jedná se nanejvýše o odsouzení ze strany otce, které může stěžovatelka vyřešit výše uvedeným předsídlením.

S ohledem na vše výše uvedené k aplikační přednosti Ženevské úmluvy v předložené věci nebyl důvod, neboť je *prima facie* zjevné, že na stěžovatelku čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy vůbec nedopadá.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné k otázce přednostní aplikace Ženevské úmluvy taktéž uvést, že pasáže z odůvodnění rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, v němž jsou vyjádřeny právní názory, které stěžovatelka cituje a na které poukazuje, nemohou sloužit paušálně, zcela vytrženy z kontextu, jako opora kasačních námitek ve zcela jiném případě a za naprosto odlišných skutkových okolností. V posouzení zmíněného případu, v rámci jehož řešení byly tyto závěry vysloveny, se promítla krajní situace žadatele o azyl v době odchodu z Afghánistánu, která byla zemí jeho původu. Důvodem podání žádosti o azyl bylo v tomto případě stěžovatelem tvrzené pronásledování z náboženských důvodů, a toto tvrzení bylo navíc doloženo listinnými důkazy - součástí spisového materiálu byl zatýkácí rozkaz, podle něhož stěžovateli hrozil trest smrti podle islámského zákona („Šarija“) z důvodu šíření nemuslimských názorů a propagandistické práce směřující proti islámu. Za těchto skutkových okolností, kdy žadatel o azyl předložil ve správním řízení dostatečně přesvědčivé důkazy o reálném ohrožení života v zemi původu, a hrozil tedy natolik intenzivní zásah do jeho základních práv zaručených mezinárodními smlouvami a Ústavou České republiky, že by mohlo skutečně dojít k porušení čl. 33 Ženevské úmluvy a zároveň i čl. 2 a čl. 3 Evropské úmluvy, jimiž je Česká republika podle čl. 10 Ústavy vázána, posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost v tomto konkrétním případě jako přijatelnou zejména z důvodu možného dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Shora popsaná situace je však diametrálně odlišná od té, která je předmětem posouzení v dané věci, kdy argumentace stěžovatelky stojí pouze na tvrzení, že v zemi svého původu se cítí být ohrožena domácím násilím ze strany svého otce. Jde tedy již na první pohled o podstatně jiné okolnosti obou srovnávaných případů. Zdejší soud nesdílí právní názor stěžovatelky, že jí měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž „skutečné nebezpečí vážné újmy“ vidí právě v hrozbě násilí ze strany otce stěžovatelky.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka sama žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Bohdana Nováková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 2400 Kč [jeden úkon právní služby po 2100 Kč spočívající v přípravě a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč]. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 2400 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu